

6 de maig de 2015

Hi ha una identitat catalana?

Segons les lleis espanyoles encara vigents al nostre país (art. 7 de l'Estatut del 2006) "Gaudeixen de la condició política de catalans o ciutadans de Catalunya els ciutadans espanyols que tenen veïnatge administratiu a Catalunya."

O sigui que, des de l'òptica genocida espanyola, ser català és una manera de ser espanyol que s'aplica als catalans que resideixen només al Principat i que s'aplica també als ciutadans espanyols (siguin o no ènicament espanyols) que viuen al Principat, encara que els repugni ser identificats com a catalans.

D'aquesta **concepció genocida** (que difumina la identitat catalana en una condició administrativa i que nega la nostra cultura i la nostra llengua com a esquelets de la nostra nació per la via expeditiva de negar la nostra nació) se'n deriven anomalies com les de la Llei de consultes, que, dels catalans que viuen a l'estranger, no permet que votin els que resideixen a Espanya, però sí els de la resta de l'estranger. Tampoc no permet que votin els principatins que resideixen als altres països de llengua catalana administrats per Espanya. Tot això va aixecar molta polseguera quan es debatia la llei i quan semblava que es podria aplicar al 9N.

Com a excusa de mal pagador, es diu que, altrament, podrien votar molts espanyols que, per haver estat funcionaris colonials, varen viure una època a Catalunya i això distorsionaria el vot de l'estranger. Evidentment, aquesta excusa es basa en la renúncia a regular una identitat catalana basada en algun fet intrínsec i no pas en les lleis que ens imposa l'Estat espanyol. Això és tan evident, que fins i tot s'hi fan un garbuix els que ho haurien d'aclarir. Si consulteu a Gencat.cat les [preguntes freqüents](#) sobre el registre de catalans a l'exterior, trobareu aquesta explicació:

Què passa si no compleixo tots els requisits?

En el cas de no complir amb algun dels requisits establerts no podreu ser inscrits al Registre de catalans i catalanes residents a l'exterior.

Es troben en aquest supòsit els següents casos:

- **Catalans i catalanes que no tenen el darrer veïnatge administratiu a l'Estat espanyol a un municipi de Catalunya**
- Catalans i catalanes que malgrat residir a l'exterior no s'han donat d'alta com a residents als serveis consulars espanyols que els correspongui
- **Catalans i catalanes que no tenen la nacionalitat espanyola.**

Observeu que dels tres supòsits, el primer i el tercer (destacats en roig) no encaixen en la definició genocida de català: si en marxar a l'exterior no residien a Catalunya no eren catalans i tampoc no són catalans els que no tenen la nacionalitat espanyola. Tot i que aquests dos supòsits són clarament redundants, els nostres governants s'han vist obligats a incloure'ls, perquè hi ha molta gent que s'identifica a si mateixa com a catalana, que vol votar i que no pot fer-ho perquè no són catalans segons la concepció genocida imposada pels espanyols.

Les identitats nacionals poden tenir diferents aglutinadors (la llengua, la religió, l'ètnia en un sentit estrictament antropològic...). Això ho tenen clar fins i tot els senyors de la quarta cambra legislativa espanyola (la RAE), que donen com a acceptió tercera de “nación” la següent: “Conjunto de personas de un mismo origen y que generalmente hablan un mismo idioma y tienen una tradición común.”

És evident que la nostra identitat nacional es basa en la llengua; com és evident que la prohibició o bandejament de la nostra llengua al nord des del 1700 i al sud des dels decrets de Nova Planta responia a la voluntat d'esborrar-nos com a nació. Però també és evident que una majoria social creu que som una nació. La Declaració de les Nacions Unides sobre els drets dels pobles indígenes, signada per Espanya, estableix uns drets per a aquests pobles i al mateix temps deixa clar que són extensibles a la resta de pobles (“*recognizing the right of all peoples to be different, to consider themselves different, and to be respected as such*”); Espanya s'ha compromès davant del món a respectar el dret dels catalans de considerar-nos un poble diferent d'ells.

I la seva, també; la identitat nacional espanyola es basa en el castellà i exclou els parlants de les altres llengües. Per aquest motiu mai no ha quallat la incongruència de la “nación de naciones”, perquè els espanyols consideren una aberració ser espanyol sense parlar la seva llengua nacional. Per això el dictador Primo de Rivera va fer canviar el nom que durant dos-cents anys i catorze edicions havia tingut el Diccionario de la Lengua Castellana de la Real Academia Española pel de Diccionario de la Lengua Española.

És molt recent el cas d'un [valencià d'origen xinès](#) a qui se li ha negat la ciutadania espanyola malgrat ser capaç de comunicar-se perfectament en una de les dues llengües cooficials al País Valencià: la nostra. Prova un cop més de l'hegemonisme que s'amaga sota el concepte genuïnament neofranquista de “cooficialitat”.

Encara més recentment hem sabut de la [pallassada](#) del cònsol espanyol a Perpinyà reclamant que la ciutat deixi de sentir-se orgullosa de ser catalana. Que 350 anys després de l'annexió a França la identitat catalana no hagi estat exterminada del tot a les comarques nord-catalanes, no solament qüestiona la frontera més ignominiosa després de les de Ceuta i Melilla, també qüestiona la concepció genocida de la identitat catalana.

Tenim dret a una identitat nacional catalana no interferida per les lleis espanyoles o franceses. Després del 27S, quan les lleis espanyoles deixaran de vigir a la Catalunya del Sud, els catalans deixarem de definir-nos amb un criteri jurídic espanyol i podrem adoptar lliurement la definició de la nostra identitat que voldrem. Aquesta identitat per a la majoria dels catalans es basa en la llengua. Això evidentment no agrada als que ens volen imposar la seva identitat per la via d'imposar-nos la seva llengua i la seva cultura. Pel contrari, és una de les nostres reivindicacions de sempre. De fet, una de les entitats impulsores del procés, Òmnium Cultural, segons els seus estatuts, té l'objectiu de la defensa de “la plena recuperació col·lectiva de la identitat de la nació catalana”.

Lluís de Yzaguirre i Maura
UPF
Col·lectiu Koiné